

lúc ấy là hai cái xe bò chở đầy gạch do người đẩy gạch và ba cái xe đạp đi cùng hàng. Thấy xe Zil hệ vệ, người lái xe đạp vội lách vào trong, chạm xe bò. Một người ngã xuống.

Tài xế xe Zil lại ầu còi toe toe.

Đứng ti lan can nhìn xuống, Văn Bình thấy rõ cổ và đầu của Hólép. Y ngồi sát cửa xe, dáng điệu dăm chiêu, dường như không quan tâm đến cảnh kẹt xe. Cảnh y, ngồi sát cửa đối diện là một tên vệ sĩ người to như họ pháp, hai tay đặt xuống nệm, dường như thủ sẵn khẩu tiểu liên. Phía trước chỉ có một mình tài xế mặc đồng phục trắng, đội kết trắng, đang dán mắt vào khúc đường hẹp bị xe bò án ngữ.

Toe, toe, toe...

Bà Hoa đã nói cho Văn Bình biết đầy đủ về kế hoạch hạ sát Hólép, song cố tình quên một điều. Đó là sự hiện diện vào phút chót của một thiếu nữ đi xe đạp vụng về. Thiếu nữ này đậu xe ở đường vòng, khi thấy chiếc Zil dài ngoằng của thiếu tướng Hólép hiện ra đằng xa mới trèo lên xe đạp lại chỗ công nhân lục lọi đặt chướng ngại vật. Sự vụng về cố ý của thiếu nữ đã làm nghẽn giao thông trong một tích tắc đồng hồ. Bà Hoa không cho chàng biết chi tiết này, phần vì sợ sự sắp đặt bị hỏng vào phút quyết định, phần khác, vì không muốn chàng ý vào thiếu nữ đi xe đạp để bắn hụt.

Toe, toe, toc...

Thiếu nữ mặc áo cụt trắng đã rướn lên phía trước. Hai chiếc xe bò sát lề, xa phu đứng lại lau mồ hôi, ngược nhìn chiếc Zil sang trọng ra về kính nề.

Văn Bình chỉ còn nửa giây đồng hồ nữa.

Như cái máy, chàng nắm lấy khẩu tiểu liên, đặt lên lan can của ban công và bóp cò.

Đoàng.

Mặc dầu miệng súng được gắn ống bãm thanh riêng, phát nổ cũng vang dội. Chàng chỉ bắn một phát rồi đặt súng xuống, nhìn xuống đường.

Chàng thấy rõ Hólép gục đầu vào cửa xe. Tên vệ sĩ ngược lên, dường như rỗng ra chàng. Song chàng đã nã thêm phát thứ hai, tên vệ sĩ ngã luôn bèn chủ. Tài xế thảng gập lại, rồi oác, oác, bốn tiếng nổ cùng một lúc. Lựu đạn sa mù trong xe vừa được bắn ra. Trong một phản ứng tự động, tài xế bấm nút phóng lựu đạn sa mù để bảo vệ cho Hólép.

Một màn sương trắng che kín chiếc Zil III. Sương mù lan ra thật nhanh, khiến Văn Bình không thấy gì nữa. Chàng rút khăn tay lau báng súng, để xóa hết dấu tay, doan mang súng vào, đặt vào tay tên công an viên nằm chết giữa nhà.

Vừa ra đến hành lang, chàng chạm phải tên công an thứ nhì. Sau 5 phút, chưa thấy bạn xuống, hẳn mò lên. Gặp Văn Bình, hẳn luýnh quýnh định rút lui, song chàng đã tiến lên phóng một ngọn cước vào mạng mỡ hẳn.

Hắn ngã lộn xuống cầu thang. Tiếng nhón nháo ngoài đường vọng vào.

Văn Bình chạy xuống nhà, thản nhiên ra cửa. Dân chúng xô nhau chạy như bị máy bay thả bom. Liếc nhìn phía xa, Văn Bình nhận ra chiếc Citroen của Nguyệt Thanh vẫn đậu nguyên chỗ cũ. Mặt chàng tóe ra một tia lửa căm hờn. Chàng biết địch đang mai phục để chờ chàng dứt đầu vào thông lộng

Tiếng súng nổ và tiếng tạc đạn sa mù làm 4 công an viên gác xe Citroen thay đổi kế hoạch. Hai tên xách súng chạy lại. Hai tên còn lại tiến ra xe, di súng bắt Nguyệt Thanh mở cửa, trèo lên băng sau. Một tên nhìn chừng, tên kia lùi húi rút công, định khóa tay nòng.

Hắn không dè cô gái ẻo lả kia lại là một nữ võ sĩ nhu đạo cửu khôi. Cái công sắt vừa tra vào cổ tay ròn trĩnh và trắng trẻo, Nguyệt Thanh đã vung ra, hắt vào giữa mặt hắn. Hắn ngã ngổ xuống. Nàng sắp đoạt được súng thì tên húi hai đứng ngoài lên đạn đánh soạch kèm theo tiếng quát giết người :

— Ngồi yên, không tan óc.

Bị vướng xe chật, nàng không tì thổ tòi năng được. Tên cầm súng ra lệnh :

— Đẻ hai tay xuống nệm.

Hắn mở cửa sau, dơ băng súng định giáng cho nàng một cái. Vừa may, Văn Bình tới. Luỡi dao trong tay chàng loảng lên rồi cắm vào gáy đối phương. Nạn nhân khựng người, khẩu súng lục rơi xuống vỉa hè.

Nhanh như cắt. Nguyệt Thanh trèo lên băng trước, nổi giầy công tắc. Hai tên lúc này nghe súng nổ vội vã quay lại. Đoàng, đoàng. Chúng ở quá xa nên bắn không trúng. Cả hai co chân chạy về chiếc xe Citroen.

Quang cảnh đường Hàng Lọng hỗn độn không thể tả. Sương mù do tạc đạn phát ra vẩn giăng đầy một khoảng đường. Tài xế xe Zil III bắt đầu ăn còi cấp cứu, tiếng kêu thê thảm như còi xe chữa lửa vang thét giữa buổi trưa nắng gắt.

Các cửa hiệu gần nơi xảy ra án mạng đều đóng cửa kín mít. Xe đạp, bộ hành vội vã chạy về nhà ga Hàng Cỏ, khúc đường xe Zil dạo trở nên vắng tanh. Một hồi còi cấp cứu nữa ré lên. Xe dip công an từ đầu Hàng Lọng phóng tới, thẳng lại kêu ken két.

Hai tên công an cầm súng còn cách xe Citroen chừng 10 thước. Nguyệt Thanh đã nổi xông công tắc, máy xe nổ ròn. Nàng định vào số cho xe chạy, Văn Bình vội nói :

— Thong thả một phút, để anh hạ thủ hai thằng này đã.

Hai phát súng lục nổ chát chúa. Chúng ngấm bần Văn Bình và Nguyệt Thanh qua kính xe phía trước. Một phát trúng vào kính xe, phát kia trật ra ngoài. Nguyệt Thanh cúi xuống tránh, còn Văn Bình vẫn ngồi yên, trong cử chỉ chờ đợi. Khi hai công an viên còn cách chàng 5 thước, lọt vào tầm súng lục, chàng mới nhả đạn. Mỗi viên một nạn nhân. Văn Bình tặng cho mỗi tên một viên kẹt đồng vào giữa mặt.

Trong khi đó, Nguyệt Thanh lùi xe, vòng chữ U về ga Hàng Cỏ. Chiếc Citroen dưới tay nàng lướt nhanh như tên bắn. Văn Bình nhìn vào tâm kính chiếu hậu.

Mặt chàng hơi tái. Một chiếc xe hơi lạ đang bám riết chiếc Citroen. Hà nội không phải là Ba-lê hoặc Nữu ước dễ có thể đuổi bắt kinh khủng bằng xe hơi xả tốc lực trên trăm cây số một giờ, và có thể trốn thoát. Con đường dài nhất trong thành phố Hà nội không quá ba cây số, và trừ những đại lộ ở phía Nam hồ Hoàn Kiếm, phố xá đều nhỏ bé, không phải là nơi đua tài của xe hơi.

Tuy nhiên Nguyệt Thanh vẫn phóng nhanh. Nàng lái trên đại lộ Lý thường Kiệt với một tốc độ khiếp đảm, ít nhất là trên 120 cây số một giờ. 120 cây số một giờ, giữa những xe bò, xe đạp, trên một con đường lồi lõm : quả Nguyệt Thanh là một tay đua có tài. Vừa lái, nàng vừa hỏi chàng :

— Họ còn rượt theo nữa không anh ?

Văn Bình đáp :

— Còn. Có lẽ mình phải hạ thủ luôn bọn này Nguyệt Thanh nói :

— Không được đâu. Họ đã gọi vô tuyến khắp nơi, thế nào cuối đường Lý thường Kiệt họ cũng chặn lại.

— Anh hiểu rồi. Bây giờ em thử giảm bớt tốc lực xem sao.

Nàng giảm ga xăng. Lạ lùng xiết bao, chiếc díp theo sau cũng chạy chậm lại. Nguyệt Thanh phóng nhanh, nó cũng rượt theo. Văn Bình nghiêng răng tức tối :

— Hừ, chúng nó muốn chơi trò ú tim với mình. Thôi được, em đưa vô lăng cho anh. Em hãy treo ra băng sau. Anh sẽ lái vòng qua nhiều con đường hẻm. Đến đoạn nào không thấy chiếc díp phía sau, em sẽ nhảy xuống và tìm cách thoát thân!

— Còn anh ?

— Anh sẽ liệu kế thoát thân sau. Thành phố Hà nội nhiều hẻm lắm, anh thuộc lòng như cháo, khi có cơ hội anh sẽ bỏ xe lại, tối nay mình sẽ gặp nhau.

— Không được đâu. Theo em, chỉ có một cách : bắn chết bọn đi theo. Cuối đường Lý thường

Kiệt, chắc chắn họ sẽ chặn ngang đường, chỉ bằng ra tay từ bây giờ. Gấp làm rồi, anh nên nghe em. Khẩu tiêu liêu, em giấu dưới đệm xe, anh nhấc đệm lên, bấm nút ở dưới, nắp bật lên trong đó có súng và 5 băng đạn, anh tha hồ dùng.

Trong nháy mắt, khẩu K-50 quen thuộc đã nằm gọn trong tay chàng. Chiếc díp màu xanh còn cách xe Citroen năm chục thước. Với khoảng xa này, tiêu liêu K-50 có thể bắn nát một con chim. Văn Bình lên đạn, thò đầu ra ngoài cửa xe, bắn tràng đạn đầu tiên. Chàng lia súng từ dưới lên trên, rồi từ trên xuống dưới, cốt bắn vào hai lớp trước và bắn xuyên qua kính lái.

Chiếc díp loạng choạng rồi đâm vào gốc cây bên đường. Một giây đồng hồ sau, nó biến thành một đám cháy. Nguyệt Thanh định lái vào một con đường hẻm, nhưng một chiếc xe đen không rõ từ đâu tới đã quay ngang đường, từ trong cơ nhiều loạt đạn bắn ra chát chúa. Nguyệt Thanh thẳng gấp rồi quay đầu lại. Một viên đạn vèo qua cửa xe cắm vào cánh tay trắng muốt của nàng.

Nàng nghiêng răng chịu đau, vòng lại đường cũ, bàn chân đạp lút ga xăng. Văn Bình xả hết băng đạn thứ nhì vào chiếc xe đen. Máu loang ra đầy áo Nguyệt Thanh. Chàng ngồi sát lại người nàng, đỡ lấy vô lăng, trong khi nàng treo ra băng sau, xé vải buộc vết thương. Chiếc xe đen đang rõ máy đuổi theo.

Chiếc Citroen đã vào đến ngõ Nam ngư. Văn Bình ra lệnh cho Nguyệt Thanh :

— Em còn đủ sức nhảy xuống được không ? Nhảy đi.

Nàng ngần ngừ :

— Trong hẻm nay có căn nhà của Sở. Em chắc chần thoát được. Còn anh ?

Văn Bình gắt :

— Nhảy xuống đi. Xe chúng nó chưa tới.

Nguyệt Thanh tòng cửa xe nhảy phắt xuống vỉa hè. Văn Bình chờ nàng chạy khuất vào một ngõ hẻm nhỏ, đưa tay vẫy, mới xả hết ga phóng ra đường lớn. Chàng định lái qua vườn hoa Cửa Nam rồi thoát vào đường hẻm gần chợ Hàng Da, song chiếc xe đen đã rượt gần tới. Một kế hoạch táo bạo nổi ra trong trí, Văn Bình nghiêng rãnh phanh xe lại giữa đường, lượm lấy khẩu súng, lăn mình xuống vệ cỏ. Vừa cuộn tròn mình lại gần hàng rào dâm bụt xum xuê, chàng vừa nhả đạn liên tiếp.

Không may cho chàng, chàng chỉ bắn được nửa băng thì kẹt đạn. Từ chiếc xe đen nhảy xuống hai người đàn ông bận âu phục xám, cả hai đều cầm tiểu liên. Kỳ lạ thay, thấy chàng kẹt đạn, họ không bắn mà chỉ núp sau thân xe chờ đợi. Văn Bình muốn chồm dậy nhưng toàn thân bị ê ẩm. Có lẽ vì chàng nhảy vội nên bị sái một bên vai. Chàng đành thản nhiên chờ chết. Dọc ngang mãi rồi, bây giờ bị chết chàng không tiếc nước nữa. Và lại, chàng đã cứu được nàng. Thế là đủ rồi.

Tiếng súng kết liễu đời Văn Bình vẫn không chịu nổ. Chàng đứng dậy, ném khẩu K-50 vô dụng xuống đất :

— Các anh còn đợi gì nữa ?

Một tiếng đáp nhẹ nhàng :

— Dơ tay lên, tiến lại đây.

Chàng lặng lẽ tuân theo. Một người mở cửa

dây chàng lên xe. Phút này, chàng mới nhận ra chiếc Zim, một trong các loại xe đắt tiền nhất, chỉ dành cho nhân vật cao cấp. Chàng ngồi giữa hai tên cầm tiểu liên, thân thể đồ sộ như tú đưng quần áo.

Họ không thèm ngó chàng, họ cũng không thèm nói với chàng nửa lời. Cầm như thóc, tài xế xả ga, phóng vào trung tâm thành phố ngập nắng.

Sau những ngày tung hoành, Văn Bình đã trở thành một tử tội.

